

и равнодушенъ, както тя съвѣтува г. Ловепенъ когато тя прати тукъ той знаеше съ ко-го имашъ тукъ да правишъ познава смѣшно-то буйство на онѣзи момѣ! Но пакъ мислишъ ли, че си постигналъ намѣреніе-то си, и че си придобылъ миліонитѣ, на които, както казватъ изворътъ не е толкозь чистъ, за да въздигнешъ развалинитѣ на маркизството си? Забрави ги отъ сега Заклевамъ ти ся че нито единъ день вече нѣма да носишъ личинѣтъ си . . . азъ азъ ще ти ѣжъ скжсамъ.

— Врѣме е, г-же Елуень, да свършимъ тѣзи сценѣ. Ако бяхъ искалъ да ти подражаѣ, дадохте ми по-прѣднѣтъ нощъ най-добъръ поводъ за укоръ и клеветѣ; но правѣте каквото знаете. Колкото за отъ моѣхъ странѣ увѣрявамъ ви че азъ нѣма да слѣзѣ тамъ дѣто сте ви. Сбогомъ ви.

И оставихъ ѣхъ окаяниѣтъ изпълненъ съ неудоволствие и съжаленіе. Ако и да бѣхъ всякога на тозъ умъ, че и най-добъръ устроеннитѣ природы ся раздражаватъ и развращаватъ колчимъ ся намѣрятъ на плѣзгавото и унизително положеніе на г-жѣ Елуень, то пакъ въображеніето ми не бѣ сполучило да проникне чакъ до безднѣтъ, която беше прѣдъ очитѣ ми. Наистинѣ, ако добръ раз-мыслимъ, не възможно е да си въобразимъ единъ по-другъ животъ, който, като тойзи, да подчиня-ва чловѣческѣтъ душѣ на горки искушенія, и който да развива и да раздражня до толкозь за-